

Profesor doktor habilitowany Ewald Pacowski

Profesor doktor habilitowany nauk przyrodniczych Ewald Pacowski bezspornie jest wybitną postacią w gronie uczonych – pedagogów Politechniki Kowieńskiej – Uniwersytetu Technologicznego (KTU), wniósł duży wkład w rozwój chemii fizycznej i chemii nieorganicznej na Litwie, a także w przygotowanie specjalistów najwyższej kwalifikacji. Dokonania naukowe profesora są wspaniałe: jest autorem 103 publikacji naukowych, 7 praw autorskich, promotorem 10 dysertacji. Profesor o dużej kulturze osobistej i wielkiej erudycji jest pedagogiem bardzo tolerancyjnym, ale równocześnie pryncypialnym i wiele wymagającym wobec siebie, a także wobec swoich doktorantów i studentów.

E. Pacowski urodził się 16 sierpnia 1916 r. w Jefremowie w Rosji w rodzinie rzemieślniczej. W 1921 r. rodzina Pacowskich przeniosła się do Kowna. Tam Ewald rozpoczął naukę w szkole początkowej, później w gimnazjum. W 1930 r. z powodu ciężkich warunków bytowych naukę przerwał i do 1935 roku pracował w warsztacie ślusarskim. W 1935 r. wstąpił do klasy 5 Kowieńskiego Polskiego Gimnazjum Adama Mickiewicza, którą ukończył, a w ciągu letnich wakacji przygotował się i zdał egzaminy z zakresu przedmiotów klasy 6. Jesienią już się uczył w klasie 7. Po ukończeniu gimnazjum (1938 r.) i po odbyciu obowiązkowej służby wojskowej, w 1940 r. wstąpił na kierunek chemii Wydziału Technologicznego Kowieńskiego Państwowego Uniwersytetu. Jak mówi Profesor: „Na wybór zawodu decydujący wpływ miał nauczyciel gimnazjum Ludwik Abramowicz. Jego lekcje z chemii stale były ilustrowane doświadczeniami chemicznych reakcji. I tak, próbówka pozostała moim stałym instrumentem w pracy, jednak nie bez przerwy”. W roku 1941 podczas niemieckiej okupacji w nauce nastąpiła przerwa. Po zakończeniu wojny E. Pacowski kontynuował studia na trzecim roku. „W 1945 r. prof. Janicki zaproponował mi pracę laboranta w kierowanej przez niego Katedrze Chemii Fizycznej. To dla mnie, studenta czwartego roku, była miłą niespodzianka”. Od tej chwili życie prof. E. Pacowskiego, jak również naukowa – pedagogiczna działalność, były ściśle związane z tą katedrą Kowieńskiego Uniwersytetu, następnie Politechniki Kowieńskiej. Po ukończeniu uniwersytetu w 1947 r. nadal pracował na stanowisku asystenta i pod kierownictwem prof. J. Janickiego rozpoczął badania mechanizmu powstania związków selenu i kwasów politionowych, stosując

dwuchlorek siarki jako materiał wyjściowy. Stale wykonując pracę pedagogiczną, przygotował dysertację na stopień kandydata nauk chemicznych (po nostryfikacji – doktora nauk przyrodniczych) i obronił w 1952 r.

Od 1948 r. E. Pacowski wykładał chemię fizyczną i koloidów studentom medycyny Kowieńskiego Uniwersytetu oraz dyscyplinę pod tą samą nazwą studentom studiującym technologię artykułów spożywczych na Wydziale Technologii (1950–1953 r.), termodynamikę chemiczną studentom studiującym technologię nieorganicznych materiałów (1951–1952 r.), wiele lat (1951–1981 r.) wykładał chemię koloidów i chemię fizyczną krzemianów, technologię szkła (1959–1962 r.), od 1977 r. wykładał podstawowy kurs chemii fizycznej studentom Wydziału Chemii Technologicznej. Stopień naukowy docenta otrzymał w 1957 r.

W 1976 r. E. Pacowskiemu został nadany tytuł profesora, w 1979 r. – tytuł zasłużonego pracownika nauki Litewskiej SRR. Od 1977 r. do 1987 r. pełnił obowiązki kierownika Katedry Chemii Fizycznej. Obecnie profesor Ewald Pacowski jest rencistą, ale nadal chętnie dzieli się naukowym doświadczeniem z młodszymi kolegami.

Opracowała dr Alina Pacowska na podstawie:
„Cheminė technologija”, 2011, nr 1–2 (57)